

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/55/2017
Identifikačné číslo spisu: 1311210608
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1311210608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BZK stav, s.r.o., so sídlom Suchá nad Parnou 477, IČO: 44 415 958, zast. KADUC & PARTNERS s.r.o., so sídlom Vájanského 40, Trnava, IČO: 50 290 762, konajúca prostredníctvom konateľa, advokáta JUDr. Ing. Miroslava Kadúca, PhD., proti žalovanému: MONRIA s.r.o., so sídlom Vrbová 22/A, Šamorín, IČO: 46 854 355, o zaplatenie sumy 8.053,32 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/131/2011, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/351/2015-715 z 9. februára 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 23Cb/131/2011-640 zo dňa 19.10.2015 zamietol žalobu žalobcu, ktorému súčasne uložil povinnosť nahradiť žalovanému 100% jeho trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca žalobou zo dňa 24.08.2011, súdu prvej inštancie doručenu dňa 25.08.2011, žiadal, aby mu žalovaný uhradil sumu 8.053,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 29.12.2009 až do zaplatenia s odôvodnením, že žalovaný si ako objednávateľ objednal v septembri 2009 u žalobcu ako zhotoviteľa dielo - stavebné práce na stavbe Hypernova Michalovce. Cena za dielo bola dohodnutá na základe dohodnutého rozpočtu v celkovej výške 172.375,07 eur. Stavebné práce začali dňa 14.09.2009, tieto boli ukončené a dielo bolo odovzdané dňa 15.10.2009. Počas zhotovovania diela vyvstala potreba vykonania ďalších činností. Išlo o činnosti v celkovej výške 8.053,32 eur, ktorá suma predstavuje 5,56% celkovej ceny diela. Žalobca poskytnuté stavebné práce fakturoval faktúrou č. 51/09 na sumu 32.725,-eur, faktúrou č. 52/09 rovnako na sumu 32.725,-eur, faktúrou č. 60/09 na sumu 71.400,-eur a faktúrou č. 68/09 na sumu 35.525,07 eur, ktoré žalovaný žalobcovi zaplatil. Faktúru č. 65/09 vystavenú na sumu 8.053,32 eur, žalovaný žalobcovi nezaplatil.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že vykonanie naviac prác sa týkalo niektorej zo zmlúv o dielo, predmetom ktorých bola výstavba Hypernov, ani že by účastníci konania uzavreli na ich vykonanie buď písomnú alebo aspoň ústnu zmluvu, teda žiadnym dôkazom nepreukázal, že vykonal predmetné naviac práce a že ich odovzdal žalovanému, ktorý by ich bol prijal. Na zdôvodnenie tohto záveru prvoinštančný súd uviedol, že žalobca bol povinný preukázať samotné vykonanie naviac prác, ktorých zaplatenie si u žalovaného účtoval faktúrou č. 65/09. Predmetom fakturácie uvedenej faktúry boli „stavebné práce naviac na objekte Hypernova Michalovce“ na sumu 8.053,32 eur. Žalobca k tejto faktúre nepriložil žiadny súpis vykonaných prác, ktorý by potvrdil ich skutočné vykonanie, pričom potreba vykonania týchto naviac prác a ich prípadné reálne vykonanie nebolo uvedené ani v stavebnom denníku za obdobie od 14.09.2009 do 15.10.2009, ktorý sa týkal stavby Hypernova Michalovce. Rovnako ich vykonanie nevyplývalo ani zo záznamov z kontrolných dní zo dňa 09.09.2009, 18.09.2009, 25.09.2009, 02.10.2009, 16.10.2009 a 23.10.2009, ktoré sa týkali stavby Hypernova Michalovce. Podľa názoru súdu prvej inštancie, tvrdenie žalobcu, že pre žalovaného vykonal predmetné naviac práce, neosvedčili vo svojich svedeckých výpovediach ani svedkovia U. W. M., C. E. a U. Z. I. Ohľadom žalobcom predloženého listinného dôkazu - tabuľky naviac prác, prvoinštančný súd konštatoval, že tento neobsahuje prejav vôle žalovaného (teda ani pečiatku ani podpis zodpovednej osoby oprávnenej konať za žalovaného), z ktorého by bolo zrejmé, že žalovaný práce naviac uvedené v tejto tabuľke aj skutočne prevzal. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalobca nepreukázal samotné vykonanie naviac prác, ktorých zaplatenia sa domáhal od žalovaného faktúrou č. 65/09. Konajúci súd poukázaním na § 264 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) prijal záver, že žalobca v konaní nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že žalovanému naviac práce odovzdal a že žalovaný naviac práce skutočne aj prevzal (v prípade, že by ich žalobca vykonal).

4. Z vykonaných dôkazov, teda ani zo stavebného denníka za obdobie od 14.09.2009 do 15.10.2009, ktorý sa týkal stavby Hypernova Michalovce, ani zo záznamov z kontrolných dní zo dňa 09.09.2009, 18.09.2009, 25.09.2009, 02.10.2009, 16.10.2009 a 23.10.2009, rovnako sa týkajúcich stavby Hypernova Michalovce, nevyplývalo žalobcovo odovzdanie a žalovaného prevzatie žiadnych prác naviac, z čoho mal prvoinštančný súd za to, že žalobca nepreukázal, že by žalovanému naviac práce skutočne odovzdal a že žalovaný aj reálne prevzal takéto naviac práce, ktorých zaplatenie si žalobca od žalovaného uplatnil faktúrou č. 65/09. Okrem uvedeného žalobca nepreukázal ani skutočnosť, že by si žalovaný takéto naviac práce u žalobcu objednal. Súd prvej inštancie preto nemohol vyhovieť argumentácii žalobcu, že žalovaný mu je povinný za naviac práce zaplatiť, nakoľko v zmysle § 43 ods. 1 a § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) nemal za preukázané, že účastníci konania mali medzi sebou uzavretú ústnu zmluvu podľa § 536 ObchZ, predmetom ktorej by bolo vykonanie naviac prác, ktorých zaplatenie si žalobca uplatnil v tomto konaní.

5. K žalobcovmu tvrdeniu, že žalovaný vykonanie naviac prác uznal vyjadrením zo dňa 25.05.2010 a k nemu pripojenou tabuľkou, súd prvej inštancie uviedol, že predmetné písomné vyjadrenie žalovaného nepovažoval za uznanie ceny za predmetné naviac práce, ktorých zaplatenia sa žalobca domáha v tomto konaní, pretože žalovaný v tejto listine iba uvádzal, že pri zmluvných vzťahoch účastníkov konania, týkajúcich sa výstavby Hypernov Humenné, Bardejov, Michalovce, Spišská Nová Ves a Komárno, boli vykonané žalobcom naviac práce, pričom však jednoznačne nepotvrdil, že išlo o v tomto konaní posudzované naviac práce. Navyše celá cena naviac prác už bola žalovaným zaplatená, dokonca žalovaný zaplatil žalobcovi viac, ako žalobca reálne pre žalovaného vykonal. V tabuľke pripojenej k tomuto vyjadreniu boli uvedené sumy za jednotlivé typy prác, pričom pri Hypernove Michalovce bola uvedená cena naviac prác vo výške 6.767,50 eur bez DPH. Pripojená tabuľka bola predložená bez akéhokoľvek reálneho prejavu vôle účastníkov konania, tzn. bez pečiatky a podpisu ktoréhokoľvek účastníka konania alebo osoby oprávnenej za nich konať, preto ju prvoinštančný súd za hodnoverný dôkaz nepovažoval.

6. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní nebol preukázaný jednoznačný prejav vôle žalovaného, z ktorého by vyplývalo, že žalovaný uznal svoju povinnosť (buď zákonnú alebo zmluvnú) zaplatiť žalobcovi ním uplatnenú cenu naviac prác faktúrou č. 65/09 čo do dôvodu a výšky

tak, ako to vyžaduje § 323 ods. 1 ObchZ. Konajúci súd poukázal aj na závery znaleckého dokazovania, z ktorých vyplývalo, že žalobca na základe ním predložených dokladov jednoznačne nepreukázal, že ním uplatnené naviac práce boli vykonané, nakoľko vykonanie takýchto naviac prác nebolo uvedené ani v stavebnom denníku, ani v záznamoch z kontrolných dní a žalobcom predložená tabuľka naviac prác druhovo nešpecifikovala údaje vykonané naviac práce.

7. S poukazom na vyššie uvedené argumenty súd prvej inštancie považoval za nepreukázané, že by si žalovaný predmetné naviac práce u žalobcu objednal (čím by v zmysle § 43a ods. 1 OZ doručil žalobcovi návrh na uzavretie zmluvy), ďalej že žalobca skutočne predmetné naviac práce vykonal a v prípade, že by ich vykonal, tak v akom rozsahu (v zmysle § 536 a nasl. ObchZ), ďalej že žalovaný skutočne takéto naviac práce od žalobcu prevzal (čím by v zmysle § 43c ods. 1 OZ akceptoval žalobcov návrh na uzavretie zmluvy) a že žalovaný svoju povinnosť zaplatiť za takéto naviac práce uznal (v zmysle § 323 ods. 1 a 2 ObchZ). O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. 06. 2016 (ďalej len „O. s. p.“).

8. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O. s. p., Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, postupujúc podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti), rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

9. Odvolací súd vec prejednal podľa §§ 379 a 380 C. s. p. len v rámci a na základe tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a z nich len tých relevantných odvolacích dôvodov, ktoré boli predmetom uplatneného nároku žalobcu pred súdom prvej inštancie. Za konštatovania uzavretého skutkového stavu podľa § 383 ods. 1 C. s. p. uviedol, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, vychádzajúc z dôkazov, ktoré strany sporu boli povinné označiť na preukázanie svojich tvrdení (§ 132 ods. 1 C. s. p.). Prvoinštančný súd z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a vo vzťahu k napadnutému rozsudku ich aj správne právne vyhodnotil. Konštatovaním vecnej správnosti výroku napadnutého prvoinštančného rozsudku a stotožnením sa s podstatnými dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku, odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. odkázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, považujúc ho za súladné s § 220 ods. 2 C. s. p..

10. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku konkretizoval, že žalobca v podanom odvolaní namietol záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca v konaní nepreukázal, že si žalovaný u neho naviac práce objednal, že ich žalobca vykonal a že ich odovzdal žalovanému. Žalobca v rámci svojej argumentácie na preukázanie skutkového stavu poukázal na listinný dôkaz - list žalovaného zo dňa 25.05.2010 spolu s prílohou (tabuľkou), ktorý bol reakciou žalovaného na výzvu žalobcu na platenie. Uvedený dôkaz má podľa názoru žalobcu osvedčovať existenciu zmluvného vzťahu medzi ním a žalovaným ohľadom dotknutých naviac prác, vykonanie týchto prác žalobcom, ako aj ich prevzatie žalovaným.

11. Odvolací súd poukázal na § 554 ods. 1 ObchZ, podľa ktorého povinnosťou zhotoviteľa je dielo riadne vykonať v súlade so zmluvou a odovzdať ho objednávateľovi. Základnou povinnosťou objednávateľa je riadne ponúknuté plnenie prevziať (§ 537 ods. 2 ObchZ), pričom mu súčasne vzniká povinnosť zaplatiť cenu za vykonanie diela. Nárok na zaplatenie ceny diela vzniká zhotoviteľovi, ak si strany nedohodnú niečo iné, len úspešným vykonaním diela, tzn. riadnym splnením záväzku (§ 554, § 537 ods. 2 ObchZ). Poukázaním na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/7/2012 zo dňa 25.07.2012 odvolací súd zdôraznil, že v prípade, ak zhotoviteľ požaduje zaplatenie ceny za vykonané práce naviac, musí preukázať, že rozsah a druh prác dohodol so žalovaným, že tieto práce pre žalovaného vykonal, že tieto práce žalovaný prevzal, súčasne skutočnosť, že za vykonané práce dohodol so žalovaným výšku ceny.

12. Z výsledkov dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom vyplynulo, že faktúra č. 65/09, ktorou žalobca fakturoval žalovanému naviac práce, neobsahuje žiadny súpis týchto naviac prác a záznam o ich vykonaní nie je uvedený ani v stavebnom denníku za obdobie od 14. 09. 2009 do 15. 10.

2009. Odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní neprodukoval dôkazy na preukázanie tvrdenia, že predmetné naviac práce odovzdal žalovanému. Uviedol, že skutočnosť o vykonaní a odovzdaní naviac prác nie je možné vyvodit' ani z prípadnej následnej fakturácie týchto prác žalovaného voči jeho objednávateľovi, pretože táto skutočnosť preukazuje záväzkový vzťah iba medzi žalovaným a jeho objednávateľom, nepreukazuje však, že predmetné práce vykonal práve žalobca.

13. Písomné vyjadrenie žalovaného, resp. jeho vtedajšieho právneho zástupcu, zo dňa 25.05.2010, podľa mienky odvolacieho súdu nekonvalidovalo nedostatky týkajúce sa nepreukázania dohody o rozsahu, cene, vykonaní a odovzdaní sporných naviac prác. V predmetnom vyjadrení žalovaný uviedol, že pri zmluvných vzťahoch strán sporu týkajúcich sa výstavby Hypernov Humenné, Bardejov, Michalovce, Spišská Nová Ves a Komárno, boli žalobcom vykonané naviac práce. Z daného vyjadrenia a jeho prílohy odvolací súd nemal za zrejmé, či sa jedná o zhodné naviac práce, ktoré boli posudzované v tomto konaní. Okrem uvedeného žalovaný v dotknutom vyjadrení tiež uviedol, že celá cena naviac prác bola už uhradená. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd uzavrel, že predmetný listinný dôkaz (písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 25.05.2010) vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi (faktúra č. 65/09 bez súpisu fakturovaných prác, absencia zápisu sporných naviac prác v stavebnom denníku v rozhodnom období, svedecké výpovede U. W. M., C. E. a U. Z. I., znalecký posudok doc. Ing. Zory Petrákovej, PhD. č. 3/2013 zo dňa 12.03.2014, v zmysle ktorého v stavebnom denníku ani v zápisoch z kontrolných dní nebolo uvedené, kedy a aké naviac práce a v akom rozsahu boli vykonané na Remodelingu Hypernova Michalovce), neosvedčuje skutočnosti nevyhnutné na priznanie nároku žalobcovi.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

15. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 13.04.2017.

16. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca dovolanie (č. I. 724 - 728), majúc za to, že sú naplnené dôvody dovolania v zmysle § 431 ods. 1 C. s. p., konkrétne vada konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p..

17. Žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietol postup odvolacieho súdu, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvoláva len na argumenty a dôvody súdu prvej inštancie, bez aplikácie vlastných postupov či vlastného názoru, ktorý postup považuje žalobca za nesytemový a nedôsledný, bagatelizujúci odvolacie dôvody žalobcu. Poukázaním na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 102/04, I. ÚS 424/11, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/34/2011 zo dňa 27.11.2012 žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že voči niektorým častiam odvolania sa nevyjadril vôbec (predovšetkým k bodu 1.4 odvolania, v ktorom žalobca namietal vady konania spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom), ktorá skutočnosť má za následok arbitrárnosť a nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku, spôsobujúc tak zásah do práva na spravodlivý proces

18. Žalobca konkrétne namietol, že súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predovšetkým k nesprávnemu záveru o nevykonaní naviac prác zo strany žalobcu. Napadnutý rozsudok podľa neho vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, konkrétne v časti o neexistencii právneho základu k uhradeniu dlžnej sumy, ktorú žalobca v žalobe požadoval od žalovaného. Konajúcim súdom zároveň vytkol aj formálne a materiálne pochybenia v samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

19. Žalobca naďalej tvrdí, že záväzok žalovaného voči žalobcovi preukázateľne vznikol, jeho predmetom a obsahom bolo vykonanie doplnkových stavebných prác (práce naviac), ktoré boli preukázateľne

vykonané a následne boli žalovaným akceptované. Tvrdí, že súdy ignorovali širšie pozadie prejednávaneho sporu (najmä vzťahy k TERNO Group, k.s.), dôvodili viac, ako z vykonaných dôkazov skutočne vyplývalo a naopak ignorovali niektoré skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplývali (poukazujúc na jednoznačné svedecké výpovede). Poukázal na list zo dňa 21.05.2010, ktorým žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu síce rozsah a cenu vykonaných prác uznal, zároveň však konštatoval, že fakturované práce nezaplatí (z kontextu tiež vyplýva, že žalovaný vedel, čo platí, resp. čo má zaplatiť a o ktorú konkrétnu stavbu Hypernova sa jedná). Žalobca tvrdí, že s ohľadom na nutnosť byť podnikateľsky obozretný, v spojení s § 407 ObchZ o uznaní záväzku, nemala táto okolnosť zostať bez povšimnutia súdu a už vôbec nie bez priznania právnych následkov. Žalobca ďalej tvrdí, že taktiež neprišlo k započítaciemu úkonu, ktorý bol žalovaným pôvodne avizovaný. Poukázaním na podanie zo dňa 24.06.2014 uviedol, že spoločnosť TERNO Group, k.s. (predtým AHOLD Retail Slovakia, k.s.) potvrdila, že od žalovaného obdržala faktúry so súpisom navyše prác na sumu 8.789,95 eur (bez DPH), čo zodpovedá sume faktúry č. 65/95 (bez DPH), poníženej o 30%. Tento 30%-ný rabat, ktorý poskytol žalobca žalovanému, vysoko prekračuje cenu obvyklú, ako aj rabat, ktorý konštatovala znalkyňa v znaleckom posudku. Žalobca by mohol požadovať aj cenu obvyklú, avšak pridržiavajúc sa ústnej dohody so žalovaným, žiada iba sumu, ktorá bolo dohodnutá (resp. sumu, ktorá nebola žalovaným rozporovaná). V nadväznosti na popieranú existenciu právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným týkajúcu sa práce žalobcu, nedá sa podľa žalobcu dôjsť k inému záveru ako tomu, že o existencii navyše prác žalovaný nielenže vedel, dokonca ich aj schválil a následne fakturoval svojmu obchodnému partnerovi. Žalobca okrem okolností namietaných v dovolaní, odkázal dovolací súd na podrobnejší opis skutkového stavu nachádzajúci sa v jeho odvolaní, na základe ktorého bol vydaný rozsudok odvolacieho súdu.

20. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu č. k. ICob/351/2015-715 zo dňa 09.02.2017 zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 8.053,32 eur s príslušenstvom pozostávajúcim z úrokov z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 8.053,32 eur od 29.12.2009 do zaplatenia, súčasne náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu, to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, alternatívne, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

21. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom (§ 419 a nasl. C. s. p.).

23. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

24. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Dovolací súd je pri rozhodovaní o mimoriadnom opravnom prostriedku

viazaný jednotlivými dovolacími dôvodmi, ako ich dovolateľ vymedzil vo svojom dovolaní, pričom pri rozhodovaní o dovolaní môže prihliadať len na tie vady, ktoré sú dovolateľom výslovne namietané (§ 440 C. s. p.).

26. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

27. V rozhodovanej veci žalobca ako vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. uviedol nesystémovosť a nedôslednosť v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, ktorý podľa jeho názoru len opakovane odkazuje na argumentáciu súdu prvej inštancie, bez aplikovania vlastných postupov či vlastného názoru v posudzovanej veci.

28. Uvedenú dovoláciu námietku vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu bolo neosvedčenie skutočností nevyhnutných na priznanie nároku žalobcovi. Tento spočíval v tvrdení o vykonaní naviac prác, ktorých zaplatenie si u žalovaného účtoval označenou faktúrou v sume 8.053,32 eur, ktorú mu ale žalovaný neuhradil. Napriek tomu, že bolo povinnosťou žalobcu vykonanie naviac prác, ktorých zaplatenie si u žalovaného účtoval faktúrou č. 65/09, riadne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, žalobca ich vykonanie nepreukázal, nepreukázal ani, že tieto naviac práce žalovanému odovzdal a že žalovaný ich reálne aj prevzal a nepreukázal ani skutočnosť, že žalovaný tieto naviac práce u žalobcu vôbec objednal, resp. že svoju povinnosť zaplatiť za naviac práce uznal. S poukazom na skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, súd prvej inštancie konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobcom, majúce za následok zamietnutie jeho žaloby. Záver prvoinštančného súdu potvrdil na odvolanie žalobcu aj súd odvolací.

29. Dovolací súd je toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie (nakolko obidve rozhodnutia predstavujú jeden celok - vid' napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 489/2011), dávajú odpovede na všetky relevantné otázky týkajúce sa rozhodovanej veci a nemožno ich považovať za arbitrárne, svojvoľné alebo neudržateľné. Dovolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné uviesť, že nevedie k nesystémovosti a nedôslednosti postup odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje správnosť dôvodov napadnutého prvoinštančného rozsudku, vrátane odkazu na jeho odôvodnenie, ako to mylne uvádza žalobca v dovolaní.

30. Postup zakotvený v § 387 ods. 2 C. s. p. umožňuje odvolaciemu súdu v prípade, ak sa s odôvodnením napadnutého prvoinštančného rozhodnutia stotožňuje v celom rozsahu, obmedziť sa na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie jeho správnosti uviesť ďalšie dôvody. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, osobitne sa zamerajúc na vyhodnotenie listinného dôkazu - listu žalovaného zo dňa 25.05.201, vrátane jeho prílohy, o ktorom žalobca tvrdil, že osvedčuje existenciu zmluvného vzťahu medzi ním a žalovaným ohľadom naviac prác. Poukázaním na § 554 ods. 1 a § 537 ods. 2 ObchZ, ako aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/7/2012 zo dňa 25.07.2012, zdôraznil predpoklady nutné pre priznanie nároku žalobcovi na zaplatenie ceny za práce vykonané naviac. Dovolací súd uvádza, že k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nedochádza v prípade, ak odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv neúspešnej strany sporu (vid' napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013).

31. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je tiež nevyhnutné posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania (obdobne za účinnosti O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom len pre časť konania v R 39/1993). V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

32. V závere dovolací súd konštatuje, že v priebehu dovolacieho konania došlo k zániku pôvodného žalovaného, obchodnej spoločnosti Outdoor Media Service, s.r.o., so sídlom Strojnícka 57, Bratislava, IČO: 36 736 104, jej zlúčením s nástupníckou obchodnou spoločnosťou MONRIA s. r. o., so sídlom Vrbová 22/A, Šamorín, IČO: 46 854 355, z dôvodu ktorého dovolací súd v konaní pokračoval s menovanou spoločnosťou ako právnym nástupcom pôvodnej strany v konaní (§ 64 C. s. p.) bez toho, aby o tom vydal osobitné uznesenie.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade znátočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.